

Z ZIEMI CHEŁMIŃSKIEJ NA POMORZE ZACHODNIE

Nawiedzenie – przekazanie obrazu Matki Bożej Jasnogórskiej
z diecezji chełmińskiej do diecezji gorzowskiej

Chojnice Pomorskie, uroczystość Chrystusa Króla¹, 29 października 1961

Wielką mamy dziś radość, którą błogosławia nieba.

Oto wasz Arcypasterz², Najmilsi Diecezjanie Chełmińscy, wypowiedział wszystkie swoje pociechy, których jego pasterskie serce doznało w czasie pielgrzymki Nawiedzenia Najświętszej Pani Jasnogórskiej w dziedzinach³ sławnej i zasłużonej w dziejach Narodu i Kościoła diecezji chełmińskiej. Jednocześnie słyszeliśmy wielkie nadzieje, które wypowiedział Arcypasterz Gorzowski⁴, przyjmując Świętą Panią pielgrzymującą w dziedzinie powierzonej swej pasterskiej trosce przez Ojca Świętego. Obydwaj Arcypasterze napełnieni są szczerą radością, którą wszyscy podzielimy: i my, biskupi polscy i Wy, Najmilsze Dzieci, trwające tutaj w modlitwie na placu przykościelnym.

Istotnie, wielka to radość, że najlepsza nasza Matka i Królowa, opuściwszy – w swej podobiznie – tron jasnogórski, nawiedza swoje Królestwo. Obeszła już Stolicę naszej Ojczyzny – Warszawę i archidiecezję warszawską; nawiedziła męczeńskie Podlasie w diecezji siedleckiej; powitała lud kościelnego okręgu białostockiego; napełniła radością lud i duchowieństwo diecezji łomżyńskiej; przeszła przez Świętą Warmię, niosąc wszędzie pociechę; dotarła do [brzegów] naszej Ojczyzny – do Gdańska. Obecnie, dokonawszy wspaniałego dzieła radości i pociechy w diecezji chełmińskiej, podąża dalej granicami naszej Ojczyzny, na Pomorze Zachodnie. Z radością i chrześcijańską życzliwością przekazujemy Wam słodkie oblicze Najlepszej Pani Jasnogórskiej, Królowej i Matki, byście i Wy, Najmilsi, do których podąża teraz Święta Pani pielgrzymująca, doznali tych pociech i radości, których my byliśmy uczestnikami.

Dzieje się to w dniu wspaniałej uroczystości Chrystusa Króla. Właśnie przed chwilą wychwalał Biskup⁵ we Mszy Świętej wielką władzę Chrystusa Króla. Dziękował Ojcu Wszechmogącemu, który „Jednorodzonego Syna swego, Pana naszego Jezusa Chrystusa, jako Kapłana na wieki i Króla wszechświata uroczystie namaścił, by ofiarując siebie samego na ołtarzu Krzyża, w niepokalanej i pokój niosącej Ofierze, dopełnił Tajemnicy Odkupienia rodzaju ludzkiego i aby, poddawszy wszelkie stworzenie panowaniu swemu, przekazał Nieskończonemu Majestatowi Bożemu, królestwo wieczne i powszechne, królestwo prawdy i życia,